

มีข่าวลือแพร่สะพัดในหมู่ชาวนอร์เวย์ที่อาศัยอยู่ในประเทศไทยว่านักการทูต
ของพวกเขาเสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางรถยนต์ในกรุงเทพฯ ที่จริงเขาถูกฆ่า
ในรูปแบบซับซ้อนซ่อนเงื่อน เรื่องนี้ไม่ปรากฏหลักฐานยืนยัน แต่มันจะเป็น
เรื่องเล่าที่ยอดเยียมมาก

บุคคลและเหตุการณ์ที่กล่าวถึงในหนังสือเล่มนี้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับ
บุคคลหรือเหตุการณ์จริง เพราะความเป็นจริงมันแปลกกว่านั้นมาก

กรุงเทพฯ 23 กุมภาพันธ์ 1998

ภาคหนึ่ง

SAMPLE

1

วันอังคารที่ 7 มกราคม

สัญญาณไฟจราจรเปลี่ยนเป็นสีเขียว เสียงเครื่องยนต์ของรถบรรทุก รถเก๋ง มอเตอร์ไซด์ และรถตุ๊ก ๆ ดังกระหึ่มขึ้นทุกขณะ ตี้มมองผ่านหน้าต่างรถและเห็นกระจกข้างโรบินสันลั่นไหว จากนั้นยวดยานก็เริ่มเคลื่อนตัว ชุดเดรสยาว สีแดงที่โชว์อยู่ตรงหน้าต่างร้านหายไปพร้อมความมืดเบื้องหลัง

เธอนิ่งแท็กซี ไม่ใช้รถเมล์แน่นอนเอียดหรือรถตุ๊ก ๆ สนิมเซราะ แต่เป็นรถแท็กซีแอร์เย็นฉ่ำและคนขับที่หุบปากเงียบไม่พูดไม่จา เธอเอนตัวพิงเบาะรองศีรษะ พยายามเพลิดเพลินกับการเดินทาง นั่นไม่ใช่ปัญหา มอเตอร์ไซด์คันเล็กทะยานผ่านไป เด็กสาวใส่เสื้อยืดสีแดงพิตเปรี๊ยะสวมหมวกกันน็อกมีกะบังหน้ามองมาด้วยแวตาว่างเปล่า เกาะให้แน่น ๆ ละ ตี้มคิด

บนถนนพระรามที่ ๔ คนขับแท็กซีเปลี่ยนเลนไปจอดท้ายรถบรรทุกที่พ้นควันทำโขมจจนเธอไม่เห็นป้ายทะเบียน หลังจากผ่านระบบปรับอากาศควนจากท่อไอเสียก็เย็นและเกือบไม่มีกลิ่น...แค่เกือบเท่านั้น เธอโบกมือไล่กลิ่น คนขับรถเหลือบมองกระจกแล้วเปลี่ยนไปเล่นอีกเลน ไม่มีปัญหา

ชีวิตของเธอเป็นเช่นนี้มาตลอด เธอเติบโตขึ้นมาในห้องนา เป็นลูกสาวหนึ่งในหกคนซึ่งถือว่ามากเกินไปตามคำที่พ่อบอก เธออายุเจ็ดขวบตอนที่ทุกคนยืนเือกกลางฝุ่นสีเหลือง โบกมือลาขณะที่เกี่ยวนาพี่สาวคนโตโยยกเขยกไปตามถนนเลียบบคลองที่น้ำเป็นสีน้ำตาล พี่สาวได้เสื้อผ้าสะอาดพร้อมตัวรถไฟไปกรุงเทพฯ พร้อมนามบัตรที่ด้านหลังเขียนที่อยู่ในบ้านพัสดุห่งค์เอาไว้ พี่สาวเธอร้องไห้หน้าตาไหลเหมือนเขื่อนแตก ตี้มโบกมือให้จนมือแทบหัก แม่ตบหัวเธอเบา ๆ และพูดว่ามันไม่ใช่เรื่องง่าย แต่มันก็ไม่ได้เลวร้ายขนาดนั้น อย่างน้อย

พี่สาวก็ไม่จำเป็นต้องเป็นความตะลอนตามท้องนาเหมือนที่แม่เคยทำก่อนแต่งงาน แถมคุณหวงก็สัญญาว่าจะดูแลพี่สาวเธออย่างดี พ่อผงกหัว บ้วนน้ำหมากลอดฟันดำเมื่อม แล้วบอกว่าพวกฝรั่งในบาร์จ่ายให้เด็กใหม่งามมาก

ตีม่ไม่เข้าใจว่าแม่หมายถึงอะไรตอนพูดถึง *ความ* แต่เธอไม่คิดจะถามแน่ละ เธอรู้ว่า *ความ* คือกระป๋อง พวกเธอก็เหมือนชาวนาคนอื่น ๆ แถวนี้นี้ไม่มีปัญญาซื้อ *ความ* เมื่อถึงฤดูไถนาจึงเช่า *ความ* ที่ใช้หมุนเวียนอยู่แถวนี้ ต่อมาเธอถึงรู้ว่าเด็กสาวที่เช่า *ความ* ก็ถูกเรียกว่า *ความ* เพราะพวกเธอถือเป็นส่วนหนึ่งของการไถนา นั่นคือธรรมเนียมปฏิบัติ เธอหวังว่าสักวันจะได้พบชาวนาที่ตกลงปลงใจด้วยกันก่อนที่เธอจะอายุมากเกินไป

พอตีม่อายุสิบห้า พ่อตะโกนเรียกตอนเธอกำลังลุยท้องนา ในมือถือหมวก ตะวันสาดแสงอยู่เบื้องหลัง เธอไม่ได้ขานรับเดี๋ยวนั้นทันที แต่ยึดตัวตรงพร้อมกับเพ่งมองแนวไม้สีเขียวรอบผืนนาแปลงเล็ก ๆ แล้วหลับตาเงี่ยหูฟังเสียงนกร้องเบื้องหลังใบไม้พลางสูดกลิ่นต้นยูคาลิปตัสกับต้นยาง รู้ดีว่าเวลาของตนมาถึงแล้ว

ปีแรกพวกเธอลีคนอยู่ในห้องเดียวกัน ใช้ทุกอย่างร่วมกัน ทั้งเตียงนอน อาหาร และเสื้อผ้า อย่างสุดท้ายนับว่าสำคัญมากเป็นพิเศษ เพราะถ้าไม่มีเสื้อผ้าสวย ๆ เราก็คงไม่ได้ลูกค้าชิ้นยอด เธอหัดเต็นรำด้วยตัวเอง หัดยิ้ม และหัดมองให้ออกว่าผู้ชายคนไหนที่อยากซื้อเครื่องตีม่ให้และคนไหนที่อยากซื้อบริการทางเพศ พ่อตกลงกับคุณหวงว่าต้องให้ลูกสาวส่งเงินไปให้ที่บ้าน ดังนั้นในช่วงสองสามปีแรกเธอจึงไม่ได้เห็นเงินมากนัก แต่คุณหวงพึงพอใจตีม่เมื่อเวลาผ่านไปเธอจึงกินส่วนของตีม่ไว้มากขึ้น

มีเหตุผลที่ทำให้คุณหวงพึงพอใจ ตีม่ขยันทำงานและพวกลูกค้าก็พากันซื้อเครื่องตีม่ให้เธอ คุณหวงควรดีใจที่เธอยังอยู่เพราะตีม่หูดหวิดจะจากไปถึงสองครั้งสองครา ผู้ชายญี่ปุ่นคนหนึ่งอยากแต่งงานกับตีม่ แต่เขาถอนตัวเมื่อเธอขอเงินค่าตัวเครื่องบิน ขณะที่ผู้ชายชาวอเมริกันอีกคนพาเธอไปภูเก็ต เลื่อนการเดินทางกลับบ้านออกไปแล้วซื้อแหวนเพชรให้ เธอเอาแหวนวงนั้นไปจำหน่ายในวันที่เขาตัดสินใจจากไป

ลูกค้าบางคนจ่ายน้อยมาก ถ้าเธอออกปากบ่นพวกเขา ก็จะบอกให้ใส่หัวไปหลายคน ฟ้องคุณวงว่าเธอไม่โอนอ่อนผ่อนตามกับทุกเรื่อง ที่พวกเขาอยากให้เธอทำ ลูกค้าพวกนั้นไม่เข้าใจว่าทันทีที่ซื้อเวลาการทำงานของเธอในบาร์ เงินก็ตกเป็นของคุณวง และตัวก็เป็นนายตัวเอง...เป็นนายตัวเอง เธอนึกถึงชุดเดรสสีแดงตรงหน้าต่างร้านตัวนั้น แม่พูดถูก มันไม่ใช่เรื่องง่าย แต่มันก็ไม่ได้เลวร้ายขนาดนั้นเหมือนกัน

เธอยังรักษารอยยิ้มซื้อบริสุทธิ์และเสียงหัวเราะที่มีความสุขไว้ได้ ลูกค้าชอบแบบนี้ อาจเป็นเพราะเหตุนี้หวังหลี่จึงเสนองานที่ลงโฆษณาในไทยรัฐให้เธอ จ้างหัวว่าตำแหน่งเจ้าหน้าที่ฝ่ายลูกค้าสัมพันธ์ หวังหลี่เป็นชายชาวจีนร่างเล็กผิวดำ เขามีกิจการโมเต็ลแห่งหนึ่งแถวถนนสุขุมวิท ลูกค้าส่วนใหญ่เป็นชาวต่างชาติที่มีความต้องการพิเศษ แต่ไม่พิเศษขนาดที่ไม่สามารถจัดให้ได้ พุดตามตรงเธอชอบสิ่งที่ทำอยู่มากกว่าการเดินร่ำในบาร์ครึ่งละหลายชั่วโมง นอกจากนี้หวังหลี่ยังจ่ายงาม ซื่อเสียวอย่างเดียวคือการเดินทางจากอพาร์ทเมนต์แถวบางลำพูไปที่นั่นใช้เวลาานมาก

การจราจรเฮงซวย! รถจอดนิ่งอีกแล้ว เธอบอกคนขับว่าจะลงตรงนี้นั้นหมายความว่าเธอต้องข้ามถนนหกเลนที่มีรถคับคั่งเพื่อไปให้ถึงโมเต็ลอีกฟากหนึ่ง เมื่อก้าวลงจากแท็กซี่อากาศโอบคลุมร่างเธอดูจุ่มขนหนุร้อนผ่าวเปียกชื้น เธอหาจังหวะข้ามถนน พร้อมทั้งยกมือขึ้นปิดจมูกปิดปากทั้งที่รู้ว่าไม่มีประโยชน์ ในกรุงเทพฯ ไม่มีอากาศบริสุทธิ์ให้หายใจ แต่อย่างน้อยทำแบบนี้ก็ช่วยเรื่องกลิ่นได้

เธอลัดเลาะระหว่างยวดยาน หลบปิกอัพที่เด็กหนุ่มในรถพากันส่งเสียงผิวปาก รถโตโยต้าจูโจมเข้าใส่แทบจะทำให้สายรัดคั้นแตกขาดผิง แล้วเธอก็ข้ามไปถึงอีกฝั่ง

หวังหลี่ เงยหน้ามองเมื่อเธอก้าวเข้าไปในบริเวณต้อนรับปราศจากผู้คน

“คำนี้เสียบมากเลยเธอ” เธอถาม

เขาผงกหัวแสดงความไม่สบายใจ ตลอดปีที่ผ่านมามีลูกค้าน้อยมาก

“กินอะไรมาหรือยัง”

“เรียบร้อยแล้ว” เธอโกหก เขาเจตนาดีก็จริง แต่เธอไม่มีอารมณ์อยากกินอะหมี่น้ำเจิ้งที่ต้มในห้องด้านหลัง

“เธอคงต้องรอหน่อย” เขาบอก “ฝรั่งนี่อยากนอนก่อน พร้อมแล้ว เขาจะโทรเรียก”

ตีมโอดครวญ “หลี่ คุณก็รู้ ฉันต้องกลับไปบาร์ก่อนเที่ยงคืน”

เขามองนาฬิกาข้อมือ “ให้เวลาเขาสักชั่วโมงเถอะ”

เธอยกไหล่แล้วหลุดตัวหนึ่ง ถ้าเป็นปีที่แล้วเธอคงจับเธอโยนออกไปที่พูดแบบนี้ แต่เดี๋ยวนี้เขาจำเป็นต้องหารายได้จากทุกทางที่ทำได้ แน่นอนเธอจะกลับก็ยอมได้ แต่การสู้สุดส่าห์เดินทางมาไกลขนาดนี้คงสูญเปล่า นอกจากนั้นเธอยังมีหนี้บุญคุณติดค้างหลี่อยู่ เพราะเธอเคยทำงานให้แมงดาชั่วช้ากว่านี้มาแล้ว

หลังจาก ขยี้ดับบุหรี่มวนที่สามเธอกลั้วปากด้วยชาจิ้นหมม ๆ ของหลี่ ลูกชิ้นสำรวจเครื่องลำอานบนใบหน้าในกระจกเหนือเคาน์เตอร์เป็นครั้งสุดท้าย

“ฉันจะไปปลุกเขาอะ” เธอบอก

“รีบมากเธอ”

เธอคว่ำกระเป๋

ลิ้นรองเท้าของเธอแตะพื้นถนนโรยกรวดระหว่างห้องพักเตี้ย ๆ ในโมเต็ลห้อง 120 อยู่ข้างหลัง เธอไม่เห็นรถจอดอยู่หน้าห้อง แต่มีแสงไฟลอดออกมาจากหน้าต่าง เขาอาจจะตื่นแล้ว สายลมเอื่อยทำให้ชายกระโปรงเล็ก แต่ไม่ได้ทำให้รู้สึกเย็นขึ้นเลยสักนิด เธออยากไปถึงหน้ามรสุมเพราะฝนจะได้ตกละเอียดที่หัวหลังจากเจอน้ำท่วม ถนนเฉอะแฉะด้วยโคลนตม และราขึ้นผ้าที่ซักรแล้วตากมานานสองสามสัปดาห์แต่ไม่ยอมแห้ง เธอก็อยากให้เห็นแสงที่ไม่มีลมพัดมาถึงเร็ว ๆ เช่นกัน

เธอเคาะประตูเบา ๆ ด้วยข้อนิ้ว ยิ้มขวยเขิน คำถามว่าคุณชื่ออะไรคะ พร้อมที่จะหลุดออกจากปาก ไม่มีเสียงตอบ เธอเคาะอีกครั้งพลางมองนาฬิกา

ข้อมือ เธอน่าจะต่อราคาชุดนั้นได้สักสองสามร้อยบาทถึงจะอยู่ในห้างโรบินสัน
ก็เถอะ เธอแปลกใจเมื่อหมูนลูกบิดและพบว่าประตูไม่ได้ล็อก

เขานอนคว่ำอยู่บนเตียง ที่แรกเธอคิดว่าเขาหลับ แล้วก็เห็นประกาย
แวววาวของวัตถุสีน้ำเงินบนด้ามมีดโผล่ออกมาจากใต้ออกสกีเหลืองสด บอกยาก
ว่าในสมองที่ความคิดพลุ่งพล่านของเธอนั้นเรื่องที่ผุดมาเป็นเรื่องแรกคืออะไร
แต่ที่แน่ ๆ คือเห็นที่คงไม่ได้เดินทางกลับบางลำพูง่าย ๆ ซะแล้ว ในที่สุดเธอก็
ควบคุมเส้นเสียงได้ แต่เสียงกรีดร้องถูกกลบด้วยเสียงดังสนั่นหวั่นไหวจาก
แตรรถบรรทุกที่หักหลบรถตู้ก ๆ ซึ่งขับด้วยความประมาทบนถนนสุขุมวิท

2

วันพุธที่ 8 มกราคม

“โรงละครแห่งชาติ” เสียงซอซิมซิมขึ้นจุกดังผ่านลำโพงก่อนประตูลมจะดีดตัวเปิดทางให้ดักพินน์ ทอร์สก้าวออกไปสู่ความมืดอันหนาวเหน็บและเปียกชื้น อากาศปะทะแก้มที่ผ่านการโกนหนวดหมด ๆ เขาเห็นไอเย็นจากลมหายใจพ่นผ่านปากตัวเองกลางแสงนีออนสลัว

ตอนนี้เป็นต้นเดือนมกราคม เขารู้ว่าพอถึงปลายฤดูหนาวทุกอย่างจะดีขึ้นเพราะน้ำในพวยออร์ดกลายเป็นน้ำแข็งและอากาศแห้งกว่านี้ เขาออกเดินตามถนนดรัมเมนส์ไวเยนไปทางกระทรวงการต่างประเทศ แท็กซี่ว่างแล่นผ่านไปสองคัน ถนนว่างเปล่า นาฬิกาบนยอดอาคารบริษัทประกันภัยเยนซิดิจฝั่งตรงข้ามถนนที่เปล่งแสงสีแดงทาบเหนือแผ่นฟ้าดำมืดในฤดูหนาวบอกให้รู้ว่าเพิ่งหกโมงเช้า

เขาล้วงบัตรผ่านออกมาตรงหน้าประตูทางเข้า บัตรมีคำว่าตำแหน่ง : ผู้อำนวยการเหนือรูปถ่ายทอร์สสมัยยังหนุ่มกว่านี้ที่จ้องตรงไปยังกล้อง คางเซิดส่งสายตามุ่งมั่นจากเบื้องหลังแว่นกรอบโลหะ เขารูดบัตร กดรหัส แล้วผลักประตูกระจกหนาหนักของอาคารวิกตอเรียเทอร์รัสเปิดออก

เมื่อสามสิบปีที่แล้วเขามาอยู่ที่นี้ตอนอายุยี่สิบห้าปี ประตูทุกบานไม่ได้เปิดง่ายขนาดนี้ ตอนเรียนอยู่ในโรงเรียนการทูต ซึ่งเป็นสถาบันในกระทรวงการต่างประเทศสำหรับเจ้าหน้าที่ผู้ไขว่คว้าหาความก้าวหน้า เขายังปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมไม่ได้สักเท่าไร เขายังพูดสำเนียงแบบชาวออสเตรเลียแบบชาวชนบทตามที่เด็กหนุ่มจากเซตบาร์มบอก บรรดาผู้คนที่มาแสวงหาความก้าวหน้าที่นี่คือนักศึกษาด้านการเมือง เศรษฐศาสตร์ และกฎหมาย มีพ่อแม่เป็นนักวิชาการ นักการเมือง หรือสมาชิกในกลุ่มบุคคลชั้นสูงของกระทรวง

การต่างประเทศที่พยายามเข้าทำงานในกระทรวง ขณะที่เขาเองเป็นลูกเกษตรกร
จบมัธยมปลายด้านเกษตรกรรมในเขตเทศบาลออส ปัญหาที่ไม่ได้รับกอนจิตใจ
มากนัก แต่เขารู้ว่าการมีเพื่อนแท้เป็นสิ่งสำคัญในอาชีพ ทอร์สเรียนรู้มารยาท
ทางสังคมไปพร้อมกับการพยายามเป็นเพื่อนกับคนอื่น ไม่ว่าจะแตกต่างกันแค่ไหน
เรื่องที่ทุกคนตระหนักเหมือนกันก็คือทุกคนล้วนมีจุดมุ่งหมายในชีวิตและ
รู้ว่าทิศทางเดียวที่จะประสบความสำเร็จได้คือต้องไต่ให้สูงขึ้นไป

ทอร์สถอนหายใจ ผงกหัวให้ยามที่ต้นหนังสือพิมพ์พร้อมซองเอกสาร
ลอดใต้หน้าต่างมาให้

“มีใครมา...”

ยามส่ายหน้า

“คุณมาถึงเป็นคนแรกเหมือนเดิม ทอร์ส ซองนี้มาจากแผนกสื่อสาร
ส่งมาเมื่อคืน”

ทอร์สมองหมายเลขชั้นผ่านวาบไปขณะลิฟต์พาเขาเคลื่อนขึ้นไปในอาคาร
สำหรับเขาแต่ละชั้นหมายถึงการทำงานในแต่ละช่วง เขาได้ทบทวนเรื่องนี้ทุกเช้า
ชั้นหนึ่งหมายถึงสองปีแรกบนเส้นทางการทูต การประชุมโดยไม่ได้
ปรึกษาแสดงความคิดเห็นด้านการเมืองและประวัติศาสตร์ รวมทั้งบทเรียน
ภาษาฝรั่งเศสที่ผ่านมาได้แบบรากลือต

ชั้นสองหมายถึงการบรรจุเข้ารับตำแหน่ง เขาถูกส่งไปปฏิบัติหน้าที่
ที่แคนเบอร์ราสองปี จากนั้นก็ไปที่เม็กซิโกซิตี้อีกสามปี สองเมืองนั้นยอดเยี่ยม
ที่สุด ทุกอย่างดูดี จริงอยู่ สองตัวเลือกแรกที่เขาอาจจะไปปฏิบัติหน้าที่คือ
ลอนดอนและนิวยอร์ก แต่มันคือเมืองที่หลายคนฝันที่จะได้ไปประจำการ
ทุกคนแห่กันสมัคร เขาจึงเลือกมองว่าการไม่ได้ถูกส่งไปสองเมืองข้างต้นไม่ใช่
ความพ่ายแพ้

ชั้นสามหมายถึงการกลับมาปฏิบัติหน้าที่ในนอร์เวย์โดยไม่ได้รับเงิน
ช่วยเหลือค่าที่อยู่อาศัย เขาได้เจอกับเบริต เธอตั้งห้องตอนที่เขาสัมผัสไปปฏิบัติ
หน้าที่ในต่างประเทศครั้งที่สอง เบริตมาจากแถบเดียวกับเขา เธอคุยกับแม่
ทุกวัน เขาจึงตัดสินใจรออีกหน่อยและเลือกที่จะทำงานเหมือนม้าโทรจัน เขา
เขียนรายงานเกี่ยวกับข้อตกลงทางการค้ากับประเทศกำลังพัฒนายาวเป็นหางว่าว

ร่างคำปราศรัยให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ และได้รับคำขอบคุณจากท่านขณะเลื่อนตำแหน่งสูงขึ้นไปเรื่อย ๆ ไม่มีที่ไหนในระบบของรัฐที่การแข่งขันจะดุเดือดเท่ากระทรวงการต่างประเทศซึ่งมีลำดับชั้นที่ชัดเจน ดักพินน์ทอรัสเข้ามาทำงานเหมือนทหารแนวหน้าที่ได้แต่กัมหนักัมตารบ มีคนคอยคุ้มกันข้างหลัง และลั่นกระสุนใส่เมื่อเห็นบางคน เคยมีคนตบว่าเขาสองสามครั้ง ทอรัสจึงรู้ว่ามีคนสังเกตเห็นการทำงานของเขา เขาก็แจ่มกับเบริตว่าน่าจะไปได้ประจำการที่ปารีสหรือไม่ก็ลอนดอน แต่นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตแต่งงานแสนน่าเบื่อที่เธอยื่นคำขาดและเขาก็ยอมแพ้

โอกาสที่เขาจะได้เลื่อนตำแหน่งหายวับไป แล้วลู่ ๆ เช้าวันหนึ่งในกระจกห้องน้ำเขาก็เห็นผู้อำนวยการถูกจับโยนไปข้างทาง เขาเป็นเจ้าหน้าที่รัฐผู้มีอำนาจปานกลาง ไม่มีวันไต่ขึ้นไปถึงชั้นห้า ไกลจะเกษียณในอีกราวสิบปีข้างหน้า ยกเว้นว่าเขาจะสร้างผลงานที่น่าตื่นตาตื่นใจ แต่งานอันตรายซึ่งอาจช่วยให้ได้เลื่อนตำแหน่งก็อาจทำให้โดนไล่ออกง่าย ๆ ด้วยเช่นกัน

แต่เขายังทำทุกอย่างเหมือนที่เคยทำมา นั่นคือพยายามนำหน้าคนอื่นตลอดเวลา เขามาถึงที่ทำงานเป็นคนแรกทุกเช้าเพื่อจะได้อ่านหนังสือพิมพ์และแฟกซ์อย่างสงบ ทุกเช้าเมื่อถึงเวลาที่คนอื่นนั่งลงชงชียี่ตาสลัดดอกการ่วงเหงา เขาก็มีข้อสรุปพร้อมสำหรับการประชุมเรียบร้อยแล้ว ราวกับว่าการพยายามดิ้นรนอย่างหนักซึ่มเข้าไปในกระแสเลือดเขาแล้ว

ทอรัสไซประตูห้องทำงาน ลังเลครู่หนึ่งก่อนเปิดสวิตซ์ไฟ เรื่องนี้มีที่มาที่ไป โชคร้ายที่แสงไฟลอดออกไปข้างนอก เขารู้ว่ามันกลายเป็นเรื่องเล่าขานในแวดวงคณะรัฐมนตรี เขามีตัวหนึ่งเมื่อหลายปีก่อนทูตอเมริกาประจำกรุงออสโลโทรมาหาทอรัส ถามว่าคิดยังไงกับความเห็นของประธานาธิบดีคาร์เตอร์ในคืนที่ผ่านมา ทอรัสเพิ่งเดินเข้าประตูห้องทำงาน ยังไม่ได้อ่านหนังสือพิมพ์หรือแฟกซ์จึงไม่รู้จะตอบยังไง ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าทูตคนนั้นโทรมาขณะกางหนังสือพิมพ์อ่านและถามว่าเหตุการณ์เมื่อคืนจะส่งผลยังไงกับสถานการณ์ในตะวันออกกลาง ทอรัสข้องใจสงสัยและยังไม่รู้ข้อมูลมากนักจึงตอบไปอย่างตะกุกตะกัก เช้าวันต่อมาเกิดเรื่องแบบเดียวกันอีก

เขาเริ่มมาถึงที่ทำงานช้ากว่าเดิม แต่เหมือนท่านทูตจะมีสัมผัสที่หกเพราะทุกเช้าโทรศัพท์จะดังขึ้นเมื่อเขาหย่อนตัวนั่งบนเก้าอี้

จนเขาได้รู้ว่าท่านทูตพักอยู่ที่โรงแรมอาเคอร์เล็ก ๆ ตรงข้ามกระทรวงการต่างประเทศนี่เอง เขาจึงเข้าใจเรื่องทั้งหมด ทุกคนรู้ว่าท่านทูตคนนี้ชอบตื่นเช้า แน่แน่นอนว่าท่านจะต้องสังเกตเห็นแสงไฟในห้องทำงานของทอรัสสว่างก่อนคนอื่นจึงอยากจะกระเช้าเจ้าหน้าที่การทูตไฟแรงเล่น ทอรัสออกไปหาซื้อไฟฉายรัศมีหน้าผาก และเช้าวันถัดมาเขาก็อ่านหนังสือพิมพ์และแพคเกจจิ้งทุกฉบับก่อนเปิดสวิตซ์ไฟ เขาทำแบบนี้อยู่เกือบสามสัปดาห์ก่อนที่จะเลิกต่อแยะ

แต่ตอนนี้ทอรัสไม่สนใจทูตที่ชอบหาเรื่องสนุกแล้ว เขาเปิดช่องที่ส่งมาจากแผนกสื่อสาร มันเป็นลำเนาจากแพคเกจจิ้งพัสดุพร้อมประทับตราลับสุดยอดข้อความในนั้นทำให้เขาทำกาแพคเกจจิ้งและกระดาษโน้ตที่กระจายเกลื่อนบนโต๊ะ ข้อความสั้น ๆ นั้นไม่มีรายละเอียดมากนัก แต่สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้ พบศพอตัลเลอ มอลเนสเอกอัครราชทูตนอร์เวย์ประจำประเทศไทยถูกมีดปักคาหลังที่ช่องโศภณีนีในกรุงเทพฯ

ทอรัสอ่านแพคเกจจิ้งอีกรอบก่อนวางมันลง

อตัลเลอ มอลเนสคืออดีตนักการเมืองพรรคคริสเตียนเดโมแครต เป็นอดีตประธานคณะกรรมการการเงินซึ่งบัดนี้กลายเป็นอดีตไปแล้วเช่นกัน ทอรัสรู้สึกเหมือนถูกบังคับให้ต้องเหลือบมองไปทางโรงแรมอาเคอร์เพื่อดูว่ามีคนยืนอยู่หลังม่านหรือเปล่า ผู้ส่งคือสถานทูตนอร์เวย์ในกรุงเทพฯ ทอรัสสารถทำไม้มันต้องมาเกิดในกรุงเทพฯ แทนที่จะเป็นเมืองอื่นด้วยนะ เขาควรแจ้งให้แอสคิลด์เซ็นเลขาธิการนายกรัฐมนตรีทราบก่อนไหม ไม่ดีกว่า อีกไม่นานท่านคงรู้เอง ทอรัสมองนาฬิกาข้อมือแล้วยกหูโทรศัพท์ขึ้นโทรหารัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

บยาร์น เมลเลอร์เคาะประตูเบา ๆ ก่อนเปิด เสียงต่าง ๆ ในห้องประชุมพลันเงียบกริบพร้อมกับที่ใบหน้าทุกดวงหันมาทางเขา

“นี่คือบียาร์น เมิลเลอร์หัวหน้าแผนกคดีอาชญากรรมค่ะ” อธิปไตยกรมตำรวจเอ่ยพลางแสดงท่าทีบอกให้เขานั่ง “เมลเลอร์ นี่คือบียาร์น แอสคิลด์เซ็น เลขาธิการนายกฯ จากสำนักนายกรัฐมนตรี และนี่ดักฟินน์ ทอร์สผู้อำนวยการฝ่ายบุคคลจากกระทรวงการต่างประเทศ”

เมลเลอร์ผงกหัว ดึงเก้าอี้ตัวหนึ่งออกมาแล้วพยายามขยับขาที่ยาวเหลือเชื่อเข้าไปใต้โต๊ะไม้โอ๊กตัวใหญ่ทรงวงรี เขาคิดว่าเคยเห็นใบหน้าอ่อนเยาว์สะอาดสะอ้านของแอสคิลด์เซ็นในที่วิ มาจากสำนักนายกรัฐมนตรีซึ่งในหระอท่าจะเจอปัญหาหนักเสียแล้ว

“ดีจริงที่คุณมาได้ทั้งที่ผมแจ้งให้ทราบกะทันหันแบบนี้” เลขาธิการกระดก ลิ้นร้วพร้อมทั้งร้วนิ้วเคาะโต๊ะอย่างกระวนกระวายใจ “ท่านอธิบดี ช่วยส่งเอกสารสรุปเรื่องที่เรากำลังปรึกษากันให้หน่อยเถอะ”

เมลเลอร์ได้รับโทรศัพท์จากอธิบดีกรมตำรวจเมื่อยี่สิบนาทีก่อน เธอสั่งให้เขาเดินทางมากระทรวงการต่างประเทศภายในสิบห้านาทีโดยไม่มีขี้แจงอะไรทั้งสิ้น

“พบศพอัตเลอ มอลเนสในกรุงเทพฯ น่าจะถูกฆ่าตาย” อธิปไตยกรมตำรวจเริ่มชี้แจง

เมลเลอร์เห็นทอร์สกลอกตาหลังแว่นกรอบโลหะ หลังจากได้รับฟังเรื่องราวทั้งหมดเขาจึงเข้าใจปฏิกิริยาของอีกฝ่าย แหงละ สงสัยจะต้องเป็นตำรวจถึงจะพูดได้ว่าศพชายที่มีมีดโผล่จากกระดุกสันหลังและแทงทะลุปอดถึงหัวใจ น่าจะถูกฆ่าตาย

“ผู้หญิงคนหนึ่งพบศพเขาในห้องพักโรงแรม...”

“ไนโมเต็ล” ชายสวมแว่นตากกรอบโลหะขัด “คนที่พบคือโสเกณีนี”

“ฉันได้คุยกับเพื่อนร่วมงานในกรุงเทพฯ แล้ว” อธิปไตยกรมตำรวจพูด “เขาเป็นคนยุติธรรมและสัญญาว่าจะเก็บเรื่องนี้เป็นความลับสักพัก”

สัญญาตฤณแรกของเมลเลอร์คืออยากรู้อากถามว่าทำไมต้องรอก่อนประกาศให้สาธารณชนทราบถึงเหตุฆาตกรรมครั้งนี้ บ่อยครั้งที่พอนำเสนอข่าวออกไป มักจะมีคนแฉงเบาะแสะเข้ามาทันที เพราะความทรงจำของผู้คนยังแจ่มชัด อีกทั้งหลักฐานก็หลงเหลือ แต่มีบางอย่างทำให้เขารู้ว่าถ้าถามออกไปคนอื่นจะมองว่า

เขาขาดประสบการณ์ เมลเลอร์จึงถามว่าเรื่องแบบนี้จะปิดเป็นความลับได้นานขนาดไหน

“หวังว่าจะนานพอให้เราปะติดปะต่อเหตุการณ์จนได้ข้อสรุปที่น่าพอใจ”
เลขานุการตอบ “ข้อมูลที่เรารู้ในตอนนี้นั้นยังเปิดเผยไม่ได้ คุณคงเข้าใจ”

ข้อมูลที่เรารู้ในตอนนี้นั้นหรือ เท่ากับว่ามีการพิจารณาข้อเท็จจริงและมันถูกปฏิเสธสินะ เมลเลอร์เพิ่งได้เป็นสารวัตรใหญ่จึงไม่ได้เกี่ยวข้องกับนักการเมืองเท่าไร แต่เขารู้ว่ายิ่งตำแหน่งสูงขึ้นเท่าไรก็ยิ่งยากที่จะไม่ต้องเกี่ยวข้องกับคนพวกนี้

“ผมเข้าใจว่าข้อมูลที่เรารู้ในตอนนี้นั้นไม่น่าสบายใจนัก แต่ที่คุณบอกว่าเปิดเผยไม่ได้หมายความว่า”

อธิบดีกรมตำรวจมองเมลเลอร์ด้วยสายตาดักเตือน

ท่าทางเลขานุการดูไม่พอใจเท่าไร “เรามีเวลาไม่มาก เมลเลอร์ แต่ผมจะสอนบทเรียนทางการเมืองให้สั้น ๆ ทุกสิ่งทุกอย่างที่ผมพูดตอนนี้ถือเป็นการลับสุดยอด”

แอสคิลด์เซ็นเปลอชยับปมเหงาใจ เมลเลอร์จำได้ว่าอีกฝ่ายทำแบบนี้ระหว่างการให้สัมภาษณ์ในทีวี “นับเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ยุคหลังสงครามที่พรรคการเมืองของเรามีโอกาสอยู่รอดได้ ไม่ใช่เพราะพื้นฐานรัฐสภาอะไรหรอกมันเป็นเรื่องของความนิยม แต่บังเอิญว่านายกรัฐมนตรีคนปัจจุบันดันเป็นหนึ่งในนักการเมืองที่กำลังได้รับคะแนนนิยมน้อยที่สุด”

อธิบดีกรมตำรวจกับผู้บัญชาการจากกระทรวงการต่างประเทศยิ้ม

“กระแสนิยมของนายยกฯ ตั้งอยู่บนพื้นฐานแสนจะเปราะบางที่นักการเมืองจำเป็นต้องมี นั่นก็คือความไว้วางใจ เรื่องสำคัญที่สุดไม่ใช่การทำตัวให้เป็นที่ชื่นชอบหรือมีบุคลิกของผู้นำ แต่เป็นเรื่องของการสร้างความไว้นื้อเชื่อใจ เมลเลอร์ คุณรู้หรือเปล่าว่าเพราะอะไรไกร ฮาร์เล็ม บรันดท์ลันด์ถึงเป็นนายกฯ ที่ได้รับคะแนนนิยมมากขนาดนั้น”

เมลเลอร์ไม่รู้

“ไม่ใช่เพราะเธอเป็นคนมีเสน่ห์ แต่เป็นเพราะประชาชนเชื่อมั่นว่าเธอเป็นคนแบบที่อ้างว่าตัวเองเป็น ความเชื่อใจนั้นแหละที่สำคัญ”

คนอีกรอบโตะพากันพยักหน้า นี่คือเนื้อหาสำคัญของเรื่องที่เขากำลัง
พลาบ

“ที่นั่นท่านทูตมอลเนสกับนายกฯ คนปัจจุบันของเรามีความสัมพันธ์ใกล้ชิด
กันมาก ทั้งในแง่ความสัมพันธ์ส่วนตัวฉันเพื่อนและในแง่ของอาชีพนักการเมือง
ทั้งสองคนเรียนหนังสือมาด้วยกัน ไต่เต้าขึ้นมาตามลำดับในพรรคพร้อมกัน
ต่อสู้กับขบวนการเรียกร้องให้ปรับเปลี่ยนสู่ความทันสมัยของคนหนุ่มสาว
แม้กระทั่งอยู่ในแฟลตหลังเดียวกันสมัยที่ทั้งคู่ได้รับเลือกเข้าสภาตั้งแต่อายุ
ยังน้อย มอลเนสยอมหลีกเลี่ยงโดยดีเมื่อทั้งคู่มีที่ท้าวจะได้เป็นผู้สืบทอดอำนาจ
ในพรรค เขาสนับสนุนท่านนายกฯ เต็มที่ พวกเราจึงไม่ต้องเผชิญกับการชิง
อำนาจที่นำเจ็บปวดภายในพรรค เห็นได้ชัดว่านายกฯ เป็นหนึ่งบุญคุณมอลเนส”

แอสคิลด์เซ็นเลียริมฝีปากแล้วมองออกไปนอกหน้าต่าง

“พูดอีกอย่างคือท่านทูตมอลเนสไม่เคยผ่านการฝึกอบรมด้านการทูตและ
ไม่มีทางได้ไปประจำการในกรุงเทพฯ ถ้านายกฯ ไม่ชักโยยอยู่เบื้องหลัง อาจจะพัง
เหมือนเป็นการเล่นพวก แต่มันยอมรับได้เมื่อพรรคสังคมนิยมเป็นฝ่ายเสนอ
พร้อมทั้งมอบเงินสนับสนุนไม่จำกัด สมัยที่โรยัลฟ สทินเป็นทูตประจำชิลี เขา
ก็ไม่เคยสั่งสมประสบการณ์ในกระทรวงการต่างประเทศมาก่อนเหมือนกัน”

ดวงตาที่ซ่อนประกายลือเลือนไม่มีติดกลับมาองเมลเลอร์อีกครั้ง

“คงไม่ต้องย่ำว่าเรื่องนี้จะทำลายความไว้วางใจที่ประชาชนมีต่อท่าน
นายกฯ ขนาดไหน หากมีข่าวแพร่ออกไปว่าเพื่อนและสมาชิกร่วมพรรคคนหนึ่ง
ที่ท่านแต่งตั้งถูกจับได้ว่าทำเรื่องเสื่อมเสียในช่องโศกเถณี แถมยังถูกฆ่าตาย
อีกด้วย”

เลขาธิการโบกไม้โบกมือบอกให้อธิปไตยกรมตำรวจว่าต่อ แต่เมลเลอร์อดใจ
ไม่ไหว

“ใครบ้างจะมีเพื่อนที่ไม่เคยเข้าช่องเลย” เมลเลอร์พูด

มุมปากแอสคิลด์เซ็นกระดกขึ้นเป็นรอยยิ้ม

ผู้อำนวยการประจำกระทรวงการต่างประเทศสวมแว่นตารอบโลหะ
กระแอม “เมลเลอร์ คุณมีหน้าที่รับทราบในสิ่งที่จำเป็นต้องรู้เท่านั้น ปล่อยให้
เรื่องออกความเห็นเป็นหน้าที่เราดีกว่า สิ่งที่เราต้องการคือคนที่จะทำให้การ

สืบสวนไม่...กลายเป็นเรื่องเลื่อมเสียว เราอยากให้ฆาตกรไม่ว่าจะคนเดียวหรือหลายคนถูกจับกุม แต่รายละเอียดต่าง ๆ ควรปิดเป็นความลับจนกว่าจะมีประกาศแจ้งให้ทราบต่อไปเพื่อประโยชน์ของประเทศ เข้าใจไหม”

เมลเลอร์ก้มมองมือ เพื่อประโยชน์ของประเทศนั้นหรือ แม่งเอ๊ย คนในครอบครัวของเขาไม่เคยทำตามคำสั่งใคร พ่อเขาเป็นตำรวจที่ไม่เคยได้เลื่อนตำแหน่งเลยด้วยซ้ำ

“ประสบการณ์ของผมบอกว่าคงยากที่เราจะปิดบังความจริง ทอรัส”
เมลเลอร์บอก

“นั่นสินะ ผมจะรับผิดชอบการปฏิบัติหน้าที่ครั้งนี้ในนามของกระทรวงการต่างประเทศ คุณก็รู้อยู่แล้ว เรื่องนี้ค่อนข้างอ่อนไหว เราต้องทำงานใกล้ชิดกับตำรวจไทย เมื่อมีสถานทูตเกี่ยวข้องด้วยเราก็คงจะมีอิสระอยู่บ้าง เช่นการคุ้มกันทางการทูตอะไรพวกนั้น แต่ตอนนี้เราต้องเจอสถานการณ์ลำบากแน่ เพราะฉะนั้นเราอยากส่งคนที่มีความทักษะในการสืบสวน มีประสบการณ์การทำงานกับตำรวจต่างชาติ และน่าจะทำงานสำเร็จไปที่นั่น”

เขาหยุดมองเมลเลอร์ซึ่งกำลังสงสัยว่าทำไมจึงรู้สึกไม่เป็นมิตรกับนักการทูตที่เซิดคางคนนี้

“เราอาจจะจัดทีมงานที่...”

“ไม่มีทีมงาน เมลเลอร์ มันโง่งเง้งเกินไป นอกจากนั้นอธิบดีของคุณคิดว่าเป็นเรื่องยากที่คนทั้งแผนกจะสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับตำรวจท้องถิ่นต้องทำงานคนเดียวเท่านั้น”

“คนเดียวเนี่ยนะ”

“อธิบดีเสนอชื่อมาแล้วและเราก็คิดว่าเป็นตัวเลือกที่ดีที่สุดทีเดียว เราอยากฟังความเห็นจากคุณว่าเขาเป็นคนยังไง ตามที่อธิบดีกรมตำรวจได้คุยกับเพื่อนร่วมงานของคนคนนั้นในซินีเย่ ผลงานเกี่ยวกับคดีฆาตกรรมอิงเงอร์ ไฮลเทอร์ของเขาน่าฟังมาก”

“ผมได้อ่านข่าวนี้ในหนังสือพิมพ์” แอสคิลด์เซ็นบอก “น่าประทับใจทีเดียวแน่นอนว่าเขาคือคนที่เราต้องการ ว่าไหม”